

Επτά παιδιά από την Έφεσο

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Η πίστη του Χριστού διώκεται από τον Δέκιο. Τον αυτοκράτορα που βάρυνε την ψυχή του μ' όλους εκείνους τους πιστούς που έστειλε στο μαρτύριο.

Ανάμεσα στο πλήθος τούτο, θέση λαμπρή πήραν οι επτά νέοι από την Έφεσο, την πολυφημισμένη πόλη. Τούτα τα επτά παλικάρια, αφού μοιράσαν στους φτωχούς τα πλούτη τους βγήκανε έξω από την πόλη κι εκεί χωθήκαν σ' ένα σπήλαιο βαθύ.

τό να πάρει τις ψυχές τους και να μην πέσουνε οκράτορα. Έτσι, εκεί όπου προσεύχονταν,

Όταν τους αναζήτησε ο Δέκιος, του είπαν οι

στρατιώτες του πως τους βρήκαν σ' ένα σπήλαιο. Ήτανε, λέει, σαν κοιμισμένοι, σαν νεκροί. Δίνει διαταγή ο βασιλιάς να σφραγιστεί η σπηλιά. Κι εκεί, στις αλυσίδες, να μπει η σφραγίδα του αυτοκράτορα, ώστε κανείς να μην τολμήσει να πάρει τα νεκρά κορμιά, για να τα θάψει.

Περάσαν χρόνια. Πέθανε ο Δέκιος. Τελειώσανε οι διωγμοί των Χριστιανών. Αλλάξανε οι τόποι κι εκεί που βρίσκονταν ναοί ειδωλολατρών υψώνονται στην Έφεσο χριστιανικοί ναοί. Άλλαξ' η πόλη και ρυθμό και όψη. Ξεχάστηκαν άνθρωποι και παλιές συνήθειες κι ο Δέκιος, μαύρος πέρασε στην ιστορία τη μνήμη. Είναι, βλέπεις, πολλά τα χρόνια που πέρασανε, κοντά δύο αιώνες. Δεν κυνηγούνε πια ειδωλολάτρες αυτοκράτορες την πίστη του Χριστού, μα κάθε τόσο κάποιοι αιρετικοί φυτρώνουν, πότε να πουν για Παναγιά, πότε για Άγιο Πνεύμα. Κι έτσι μέσ' απ' τον ίδιο τον χριστιανισμό γίνονται νέοι πόλεμοι, κι απ' τους διωγμούς χειρότεροι. Τώρα ξεφύτρωσαν αυτοί που λεν πως δεν υπάρχει ανάσταση νεκρών.

Ο αυτοκράτορας, ο Θεοδόσιος ο μικρός, περνά τις μέρες του με αυστηρή νηστεία και προσευχή. Παρακαλεί τον Κύριο να δείξει ποια είν' η αλήθεια, γιατί, να, πάει να διχαστεί η εκκλησία: υπάρχει ή όχι η ανάσταση νεκρών;

Εκείνο το βουνό με τη σπηλιά, όπου είχανε κλειστεί οι επτά νέοι, ανήκει τώρα σ' έναν κτηματία. Σκάβει ο άνθρωπος να φτιάξει έναν μαντρότοιχο και ανοίγει τρύπα, άθελά του, στη σπηλιά, που ούτε την ξέρει. Ξυπνούν με του Θεού τη θέληση οι επτά νέοι, σαν να 'χαν μόλις χτες το βράδυ κοιμηθεί. Νιώθουνε πεινασμένοι. Να 'χανε λίγο ψωμί!

– Να, πάρε, Ιάμβλιχε, δύο χρυσά νομίσματα και βγες με προσοχή. Φέρε αρκετό ψωμί, γιατί, θαρρώ, μας έφερες χτες λίγο και κοιμηθήκαμε πεινασμένοι, είπε ο Διονύσιος, ένας από τους επτά.

– Πρόσεχε μη σε δουν οι στρατιώτες του Δεκίου, φωνάζει πίσω του ο Αντωνίνος, ο οποίος ο Ιάμβλιχος ξεκινά.

Μπαίνει στην πόλη. Σαν άγνωστη του φαίνεται. Βλέπει

καμπαναριά, σταυρούς και εκκλησιές. Σαστίζει. Φόβος γεμίζει την καρδιά του. Να πάρει γρήγορα ψωμί, να φύγει. Αλλιώς τα μαγαζιά, κι οι άνθρωποι αλλαγμένοι, πιο ήρεμοι, πιο ξένοιαστοι. Καλύτερα να φύγει. Μα, πεινάει... Να, ένας φούρνος! Μπαίνει μέσα ο Ιάμβλιχος. Ζητά ψωμί και δίνει ένα χρυσό νόμισμα. Στέκει και τον

κοιτάζει ο φούρναρης. Δείχνει σε κάποιον άλλον το νόμισμα κι οι δυο μαζί κοιτάζουν τώρα το παιδί με υποψία.

- Πες πού βρήκες τούτον εδώ τον θησαυρό.

Είχε, βλέπεις, το νόμισμα τη μορφή του βασιλιά που έζησε πριν από διακόσια χρόνια.

- Είναι δικό μου, λέει το παιδί.

- Έχεις βρει κι άλλα; το ρωτούν πολλοί μαζί.

Κάνανε γύρω του κλοιό. Άδικα προσπαθεί να πει πως είχε κι άλλα, μα, χτες - προχτές τα 'χε μοιράσει στους φτωχούς ο ίδιος.

Τον δένουν τον Ιάμβλιχο. Τον σέρνουνε. «Σίγουρα θα με πάν στον Δέκιο», σκέφτεται ο νέος και προσεύχεται στον Θεό του, για να του δώσει θάρρος να σταθεί ως το μαρτύριο.

Τον πήγαν σ' έναν άρχοντα. Ρωτά εκείνος το παιδί τι έχει κι από πού είναι τα λεφτά.

- Είναι δικά μου! Των γονιών μου, λέει αυτό.

- Ποια είναι η πατρίδα σου;

- Η Έφεσος, αν είν' αυτή η ίδια πόλη!

- Ας έρθουν τότε οι γονείς σου να μας πουν, του λέει ο άρχοντας.

Άδικα λέει της οικογένειας και της γενιάς του τα ονόματα. Κανένας δεν τους ξέρει.

- Ξέρεις πως τούτο εδώ το νόμισμα είναι της εποχής του αυτοκράτορα Δεκίου;

- Ναι, λέει το παιδί και σαν ν' αρχίζει να καταλαβαίνει ρωτάει τώρα: «Μα, πού είν' ο Δέκιος, ο βασιλιάς;»

- Τώρα ο Δέκιος! Κοντά διακόσια χρόνια πάνε που 'χει πεθάνει...

Κατάλαβε ο Ιάμβλιχος το θαύμα και πιάνει να διηγηθεί πως χτες είχε κρυφτεί με άλλους έξι νέους σ' ένα σπήλαιο, για να γλιτώσει από τα χέρια του Δεκίου, γιατί ήταν Χριστιανός.

- Κι αυτό το χτες εσείς το λέτε πως είναι τάχα πριν από διακόσια χρόνια;

Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ 7 ΝΕΩΝ ΣΤΗΝ ΕΦΕΣΟ, ΟΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Ο

κόσμος από πίσω. Εκατοντάδες έχουν μαζευτεί. Μπροστά ο Ιάμβλιχος κι ο άρχοντας και από πίσω οι άλλοι. Φτάνουνε μπρος στο σπήλαιο. Μα πώς να μπουν; Με αλυσίδες σφραγισμένη η είσοδος και η βασιλική σφραγίδα έχει τη χρονολογία.

– Ναι, είναι εκατόν ενενήντα πέντε χρόνια πριν, λέει ο άρχοντας και τον ρωτάει πώς εβγήκε.

Δείχνει την τρύπα ο Ιάμβλιχος. Μπαίνουν και βρίσκουν ζωντανά τα άλλα έξι παλικάρια...

Έμαθε ο αυτοκράτορας την είδηση κι εκάλεσε επισκόπους να συζητήσουν: «Υπάρχει ή όχι ανάσταση νεκρών;»

– Ναι, οι νεκροί θ' αναστηθούν μια μέρα:

Κι εκεί, μπροστά στα πλήθη των πιστών, ενύσταξαν τα επτά παιδιά και πέσαν στον στερνό τους ύπνο. Θ' αναστηθούν όταν καλέσει η σάλπιγγα τ' Αρχαγγέλου για τη Δευτέρα Παρουσία.

Σ.Γ.Α.

Τα ονόματα των επτά νέων της Εφέσου, που η μνήμη τους τιμάται στις 4 Αυγούστου, όπως διασώζονται στην παράδοση της Εκκλησίας, είναι: **Μαξιμιλιανός, Εξακουστωδιανός, Ιάμβλιχος, Μαρτινιανός, Διονύσιος, Αντωνίνος και Κωνσταντίνος.**

Κάνε κλικ για ν' ακούσεις την ιστορία

%efesos_7_paidia%